

Ett omänskligt beslut

Nick Alemi

Innehåll

- 1 Ett omänskligt beslut
- 2 Ge de apatiska barnen den trygghet de behöver
- 3 Liv i spillror
- 4 Vad har flyktingbarnen gemensamt med barn till de arbetslösa?
- 5 Från stening till fängelse och piskrapp

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman.ghasemiani@spray.se

Adress: Box 69 / 424 22 Angered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- barnenforst@spray.se
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Riksdagen beslutade den 6:e april att gå på regeringens linje när det gäller de apatiska flyktingbarnen. Med stöd av Moderaterna avlogs kravet på att ge de apatiska barnen uppehållstillstånd.

Regeringens policy gick alltså igenom utan några större hinder. Nu ligger de små hjälplösa barnen, än hjälplösare, kvar på sin dödsbädd i väntan på den slutgiltiga avvisningen från

lagarna utom barnens bästa och deras rättigheter.

Det är ovärdigt ett mänskligt samhälle att behandla människor på ett sådant grymt sätt. Inte ens som sjuka barn, behandlas de på ett fullvärdigt sätt. Istället för att ge dem professionell vård skickar Barn och Ungdomspsykiatri dessa barn hem; tillbaka till den miljö som utgör en del av barnens problematiska situation.

Sverige.

Det låter horribelt men det är precis det, det handlar om. Myndigheterna struntar i hur dessa barn mår. Migrationsverket och utlänningsnämnden ser allt annat i de svenska asyl-

Där får föräldrarna ta hand om dem så gott de kan. De handlar inte om en normal livssituation utan föräldrar som mår lika dåligt som sina sjuka barn; föräldrar

 gå till sidan 2

som är upptagna av hur de ska möta döden, tortyren eller fängelsehållorna när de utvisas från Sverige. Många av de vuxna i de apatiska barnens nätverk, är själva nervvrak som behöver professionell hjälp för att bearbeta sina trauman eller sina rädslor. Vuxna som själva står på randen av total kollaps kan självklart inte ge sina barn den adekvata vård de behöver. Att skicka hem de apatiska barnen för vård i hemmet och känna sig nöjd som vårdgivare med att tillhandahålla familjen dropp, är ovärdig ett humant samhälle.

Dessa barn måste vårdas av professionella på de plaster som är avsedda för att ta hand om barn i det tillståndet. Psykiatrin skall aldrig bedriva migrationspolitik. Ingen läkare bör ta i beaktande vad den sjuke har för medborgarstatus. Alla liv måste vara lika värda och en vårdbehövande måste få all den vård som kan erbjudas för tillfället.

Det är ohyggligt att spela med små livlösa apatiska barns liv i den allt snålare och stramarre flyktingpolitiken. Vi har sett dem allt för ofta; medvetslösa apatiska barn, liggande på bår som skyfflas in på transportplan för att bli av med hela "problemet". Detta är att likställa med avrättning eftersom man skickar iväg sjuka barn i dödsallvarligt tillstånd till förhållanden som garanterat är sämre för barnen ur rent medicinskt perspektiv.

Nu får de över 150 apatiska asylsökande barnen i Sverige fortsätta sin

utsiktslösa döds kamp i väntan på att den av regeringen insatta expertgruppen ska komma underfund med hur brett detta fenomen är internationellt; eller kanske för att få det "bevisat" att det hela är en fråga om ett spel från barnens sida för att få uppehållstillstånd. Oavsett vad experterna lägger fram för regeringen,

har vi de redan sjuka barnen som får betala priset för denna motbjudande behandlig av människor med sina förtvinade kroppar och det hjärtskärande lidandet.

Barn skall inte sota för sina föräldrars handlingar. Det är inte de som har bestämt hur föräldrarnas politiska, ekonomiska eller sociala liv skall se ut. Det är inte de som har valt exilen med allt vad det innebär utan det är föräldrarnas livssituation.

Här är det de som för ansvara för föräldrarnas handlingar. De får betala med sin barndom och sin hälsa i flyktingförläggningars kalla, tråkiga och glädje- och hoppstryppande korridorer i väntan på ett positivt besked som sällan brukar se dagens ljus. Denna hopplöshet, frustration, osäkerhet, otrygghet drabbar barn dubbelt så hårt. De har inte utvecklat de nödvändiga psyksiska färdigheterna i att bemästra sådana påfrestningar speciellt när de vuxna i familjen själva är lika försvarslösa inför situationen.

De apatiska barnen måste behandlas som egna individer. Det handlar om deras liv, hälsa och framtid. De måste få professionell vård och uppehållstillstånd omedelbart för att få dem tillbaka till livet. ■

Ge apatiska barn den trygghet de behöver!

Soleyman Ghasemiani

Migrationsministern Barbro Holmbergs uttalande för en tid sedan om apatiska barn och en förestående "humanitär katastrof" i Sverige har nu lagts till svenska bevingade ord. Ministerns ord syftade inte till hur illa en del barn behandlades i Sverige, däribland genom beslut som hennes departement har ansvaret för. Nej, dessa ord fick vingar när hon ville säga att ett generellt beslut om uppehållstillstånd för apatiska barn, skulle leda till att många fler barn skulle hamna i den situationen för att få uppehållstillstånd. Enkelt uttryckt betyder detta att många av de apatiska barnen simulerar; att de utger sig för att vara sjuka

för att få stanna.

Detta är en mycket allvarig anklagelse med mycket förödande konsekvenser för de barn det handlar om. Om ett sådant påstående kommer från en privat person kommer det inte betyda så mycket. Men att den högsta beslutfattande personen i landet för dessa frågor inte väjer sig för att misstänkliggöra barn; deras känslor; upplevelser och faktiska situation rimmar riktigt illa med de allmänna deklARATIONER och utfästelser staten gjort vad gäller beaktandet av "barns bästa i främsta rummet" i varje beslut. Att antyda att barnen ljuger innebär att inte ta symtomen och situationen på allvar utan låta tiden ha sin gång. Taktiken är väl bekant; man brukar trötta ut den som gör sig till; för att det är klart att lögn inte kan döljas i all evighet och lögnaren kommer att avslöja sig till slut. Detta leder till en utnötning av motståndaren som kommer

att pågå tills ärendet är avslutat och myndigheten utgår med segern antingen genom det verkställda utvisningsbeslutet eller tills barnet "tillfrisknat" återigen.

Ett riktigt stort problem här är det faktum att en antydan om simulering från en myndighets sida, förvandlas oerhört snabb till en sanning. Man tror inte längre utan tycker. Det är endast i ljuset av detta man kan förklara verkställandet av utvisning av apatiska barn, slocknade och helt avslagna liggande på bår. Myndigheterna har utvisat barn som varit döende och farit illa torts framstående läkares inrådan och intyg. Detta kan hända antingen om man struntar fullständigt i hur andra har det eller när man är helt säker på sin sak och utgår från att barnen ljuger och att så fort de lagt sina fötter på marken i sina hemländer kommer de att tillfriskna som i en magisk show.

Med detta i bakhuvudet har Barbro Holmberg beställt en utredning för att bli än säkrare på att fenomenet "apatiska barn" är bara ett svenskt fenomen. Att lägga begreppet "vetenskapligt" efter detta beställningsjobb, är en skymf inte bara mot "vetenskap" utan mot det som kallas empati, inlevelseförmåga, och

medmänsklighet. Här har vi människor som både bokstavligt och bildligt talat går under sakta men säkert medan den myndighet som även enligt de befintliga lagarna måste ha deras bästa i åtanke, ser dem inte alls!

Den humanitära katastrofen finns redan här och utspelar sig på olika platser i Sverige, i migrationsverkets anläggningar, på BUP mottagningar och i byrålådorna hos migrationsministrarnas anlitade beslutfattare. Vi ser barn som magras, blir inåtvända och slutar kommunicera med sin omvärld. Att inte kunna se det eller ha det så svårt för att förstå det, är både obegripligt och överkligt. Det räcker med sunt förnuft, utan några som helst akademiska grundkurser i psykologi eller allmänmedicin för att förstå att människor utsatta för kränkning, övergrepp och svåra trauman kommer förr eller senare reagera mot det de har varit med om. För den som har varit med om omänskliga psykiska påfrestningar är tryggheten bland de mest viktiga och primära faktorerna för en någorlunda bearbetning.

Barn behöver de vuxna för sin fortsatta existens. Barn läser av sina föräldrars oro för sitt liv när de är förföljda. Barn kan se dödsångesten i sina närmstas ögon eller

kroppsrörelser. De ser när mor blir livrädd; när far känner sig hjälplös; när systemen önskar sig döden av skam och förskräckelse. Barn ser och hör mycket mer än vad de vuxna tror. De hör döden, de ser hungern, de känner skräcken, de luktar förödmjukelsen och de känner den beska giftiga smaken av oro och kaos och maktlöshet.

Barn till asylsökande familjer upplever allt detta, vareviga dag, i landsflykt med sina föräldrar vilka som regel kämpar ett utsiktslöst flerfrontskrig

med asylmyndigheterna för att få en fristad. "Apatiska barn" är en del av alla dessa barns reaktion på denna omänskliga livssituation. Det är bara att tacka och vara glad för att "apatiska barn" inte är staplade på varje gathörn.

Asylsökande apatiska barn är inte något studieföremål. De är en nagel i ögat på det samhälle

som inte vill ta sig an deras behov och deras mänskliga värdighet. De livlösa asylsökande avskärmade barnen behöver inga nya lagar för att få leva ett människovärdigt liv. De lagarna finns redan. "Barns bästa i främsta rummet" finns nu nästan inpräntat i varje vrå av de svenska lagrummen! Det som krävs är egentligen att fullfölja de befintliga paragraferna om barns bästa för ögonen i vart och ett beslut. Ur det perspektivet är migrationsministeriets policy gentemot asylsökande barn i

allmänhet och apatiska barn i synnerhet det första som måste genomgå ett riktigt in- och utvändigt reningsbad. Trygghet är det mest livsnödvändiga som apatiska barn behöver för sin återvandring mot livet. Uppehållstillståndet är det första men det så nödvändiga steget mot denna trygghet. ■

Liv i spillror!

Allan Weis

Den fjärde maj 2004 satte han punkt för allt det lidande han fick utstå i 38 år. Han riktade gevärspipan mot tinningen och tog

avsked från livet som började med en livslögn; en lögn som förföljde honom livet ut.

David Reimer och hans tvillingbror föddes i Winnipeg i Canada i augusti 1965. Livet gick sin normala gång fram till den sjätte månaden då de skulle visa sin förening med gud. Denna föreningsakt skulle äga rum på sjukhuset under beprövade läkares insyn. Någonstans fallerade den gudomliga processen. Det annars så enkla ingreppet förvandlades till en mardröm, en tragedi i ordets riktiga bemärkelse. Davids föräldrar, trogen sin religion och sina traditioner hade beslutat sig för pojkarnas

omskärelse. Nu låg de där på operationsbordet utan någon aning om det ödesdigra missgreppet. David blir den förste olyckliglottade gossen som får genomgå den förbundet med den för honom okända guden. Det som aldrig skulle hända, blir ett ofrånkomligt faktum. Omskärelsen går snett och lille Davids penis blir helt bränd. Tragedin gör att tvillingbrodern Brian slipper bli omskuren.

Tragedin slutar tyvärr inte där. När David har fyllt 2 år, bestämmer föräldrarna efter samråd med den kände läkaren och sexualforskaren John Money att operera bort hans könsorgan helt, kastrera honom och uppfostra honom som flicka. Efter detta blir hon Brenda. Brenda skulle aldrig få veta om sin maskulina bakgrund. Money drev tesen om att människor föddes könsneutrala. Han menade att könsidentiteten inte hade något med biologin att göra utan miljön var den avgörande faktorn. Här börjar den andra tragedin. Money hade ett utmärkt

tillfälle att pröva och bevisa sin förträffliga tes när han nu hade fått ett tvillingpar till förfogande. Föräldrarna hade i uppdrag att se på David som en flicka, behandla henne som en flicka och få honom att vara en flicka. På så sätt skulle man se hur miljön gör människor till "det de är" och man kunde se skillnaderna i och med att den andre, brodern Brian fungerade som "kontrollperson".

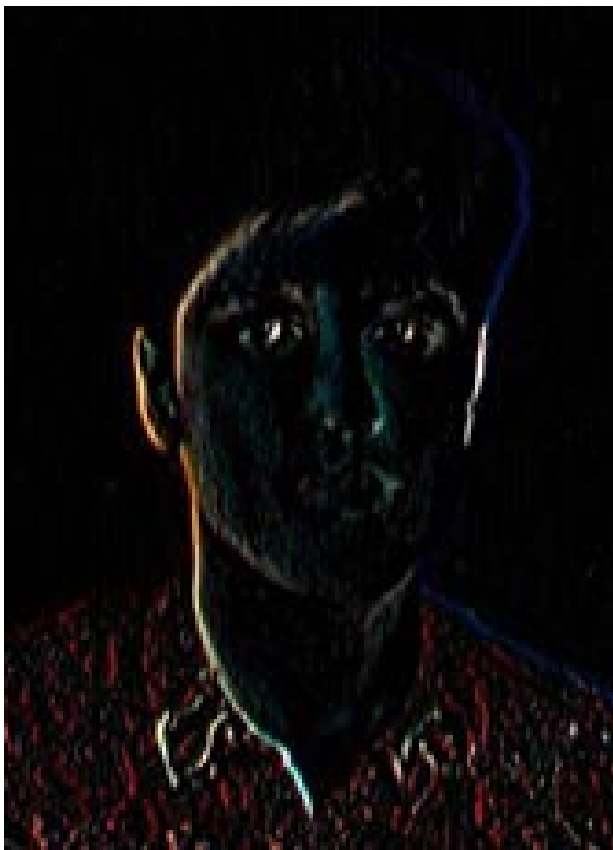
För att göra det hela kort, gick slutligen Moneys experimentet till intet. David blev aldrig den flicka Moneys teser hade

förväntat sig. Vid tretton års ålder fick han återigen bli den pojke han hela tiden var. Men livet var redan förstört för både honom och hans tvillingbror. Brian blev inte sig likt sedan han fick kännedom om

historien. Han utvecklade en schizofren identitet och dog senare av en överdos intagna tabletter. Och David

sköt sig till döds till slut.

Dokumentären som visades i SVT 2 i måndagskväll var ett hjärtnipande historia. Men den led samtidigt av stora brister däribland barnperspektivet som det viktigaste. En av de brännande punkterna som programmet struntade fullständigt i, var själva omskärelsen. Hade denna tragedi utspelat sig alls om det inte var för omskärelsen i grund och botten? Det var väl inte Davids egen vilja eller hans beslut som gjorde att han till råga på allt miste sin penis, hela sin barndom och livet som vuxen? Han kunde inte rå för det. Han

var ju bara sex månader gammal! Han kunde inte ens kommunicera med gud för att ha valt någon förening med honom eller av rent respekt skänkt delar av sin kropp till d e n allsmäktige! Vad hade då David, som en sex månaders baby med gud och religion att göra? Han kunde väl inte ha haft någon religion eller n å g r a teologiska kunskaper då att bekänna!

Det finns säkert de som förbannar dessa rader som överdriven svartmåling av religiösa seder och bruk och pekar på att miljoner barn blir omskurna utan att några s å d a n a s v å r a komplikationer. Det kanske är så men min poäng är att ett fall är ett fall för mycket. Tyvärr drabbas många barn av allvarliga komplikationer till följd av omskärelsen världen över. Vi får inte glömma att majoriteten av dessa ingrepp sker utanför sjukhusmiljö vilket per automatik höjer risken för svåra komplikationer avsevärt.

Barn har egentligen ingenting med religion eller

andra konstruerade tillhörighet eller identiteter att göra. Det är föräldrarnas religion, identitet eller begivenheter som invaderar barns liv; tränger sig in på deras miljö, kränker dem och misshandlar deras kropp och själ. Varför skulle Davids föräldrar ha rätt att bestämma över hans penis överhud? Varför skulle de ha rätt att bestämma om att kastrera honom? Varför skulle de ha rätt över hans könsidentitet? Vi såg hur David ville vara David när han fick tillfälle att säga sin mening även om det var med självmord som vapen?

David Reimer är tyvärr inte ensam. Det finns många barn som delar hans öde på olika nivåer. Omskäreelse hör till en av de barnfientliga ingrepp som praktiseras även i Sverige med lagen i sin rygg. Pojken som blir omskuren kan inte få tillbaka den delen av sin kropp när han är vuxen och kan bestämma på egen hand över sin kropp och själ. Föräldrar skall inte vara sina barns allsmäktiga gud. Ett ingrepp som inte kan motiveras nödvändigt ur rent medicinskt perspektiv borde vara förbjudet. Inga religioner, traditioner, eller kulturella sedvänjor bör få förmörka våra barns barndom. Låt barn vara barn. De kan bestämma själva vad de vill bli eller vara, när de är mogna för det. ■

Vad har flyktingbarnen gemensamt med barn till de arbetslösa?

Baker Ahmad

Hittills har Migrationsverket fått många kallduschar på grund av den försumlighet som myndigheten visat beträffande asylutredningar där barn står i centrum. Reportage efter reportage, ser vi barn på randen till kollaps för att Migrationsverket avslagit familjens ansökan om asyl. Man kan utan tvekan påstå att bristen på barnperspektiv i den svenska asylpolitiken är en skamfläck som inte kan tvättas bort enkelt.

Men det är inte enbart inom asyl- och flyktingfrågor som barnperspektivet och barns bästa kommer i kläm, utan även på andra områden ser samma fenomen. Arbetslöshetsförsäkringen är en sådan. Speciellt när man hör från olika håll att det finns många som erhåller ersättning utan att vara berättigade till det. Därför har man bildat en ny myndighet, IAF, Inspektionen För Arbetslöshetsförsäkring.

IFA: s uppdrag är att

utöva tillsyn över arbetslöshetskassorna och granska Arbetsmarknadsverket.

En kort genomgång av 9 §, lagen om arbetslöshetsförsäkring gällande begränsningen i att söka ett lämpligt arbete, kan vara intressant i barnperspektivets namn.

Så står i 9 a §: "Under de första 100 ersättningsdagarna i en ersättningsperiod får en sökande begränsa sig till att söka lämpliga arbeten inom sitt yrke och i närområdet. Detsamma gäller vid ny arbetslöshet, om tolv månader förflutit sedan den sökande senast fick ersättning och ersättningsperioden inte har löpt ut."

Det betyder att som arbetssökande har man rätt att begränsa sig att söka

lämpligt arbete både yrkesmässigt och geografiskt under de första 100 ersättnings dagar. Vad händer då med begränsningen efter de 100 dagarna? Då är det "den svenska arbetsmarknaden" som gäller.

För att få en tydligare bild om IAF: s föreskrifter om tillämpningen av 11 §, lagen om arbetslöshetsförsäkring gällande lämpligt arbete, hittar man de allmänna bestämmelser som inte alls har barns bästa för ögonen.

Då upptäcker man att de arbetssökandes barn inte har så mycket att säga när deras föräldrar "tvingas" att flytta från den ena orten till den andra.

Om barn till flyktingar tvingas följa föräldrarna utan deras samtycke och får lida på grund av de vuxnas beslut under olika faser av asylutredningen, så befinner sig barn till arbetssökande efter de 100 ersättningsdagarna i samma situation.

I ett land där barnens rättigheter har bättre skydd inom lagstiftningen, borde någon sakkunnig för de olika barnorganisationerna undersöka barnens rättigheter när föräldrarna hamnar i arbetslöshet. Speciellt när begränsningen till att söka lämpligt arbete upphör att gälla efter den 100: e ersättningsdagen. ■

Från stening till fängelse och piskrapp

Kan ni tänka er stening, fängelsestraff och kroppslig bestraffning i form av piskrapp på ryggen? Själva bestraffningsmetoderna har ni förmodligen hört talas om. Men vet ni att 13 åriga barn får utsättas för denna ohyggliga behandling?

Tyvärr är detta ett faktum för många barn i länder med islamiskt lagstiftning. Iran toppar listan över dessa religiösa stater som straffar, fängslar och avrättar barn.

Jila Izadi är nu 14 år och har suttit i fängelse i ett år. Jila dömdes först till 100 piskrapp och stening till döds för incest av tingsrätten i den kurdiska staden Marivan i Iran. Jila var gravid när hon greps. Hennes 15 årige bror Bakhtiar dömdes också till 100 piskrapp och fängelse. Efter internationella protester förvandlades Jilas

dom, stening, till fängelse.

Jila födde i fängelset. Hennes barn omhändertogs efter födseln.

Jila och Bakhtiar är uppväxta i en

fattig familj. De är elva syskon i ett litet hus med mycket lite utrymme för barnen både fysiskt och känslomässigt. Efter det att Jila hade klagat över smärtor i magen, hade man tagit henne till en läkare. Läkaren hade konstaterat att hon var gravid och att det inte var mycket kvar till förlossningen. Läkaren kallar graviditeten för en skam och oislamisk handling som måste bestraffas. Jila anmäls till polisen vilket i sin tur leder till rättegång och den ursprungliga domen på stening för hennes del och fängelse för brodern Bakhtiar.

Den islamiska regimen har utdömt sitt straff. Barnen lever sina dagar i fängelset. De är samtidigt förskjutna från sin familj. Dessa barn har svikits två

gångar; först från sina föräldrar vilka hade ett vuxenansvar för deras omsorg, och för det kärlek och hänsyn som varje barn måste få från de närmsta vuxna; sedan svek samhället i form av myndigheternas avskyvärda bestraffning.

Jila och Bakhtiar är båda barn och är i behov av vuxnas omsorg och tillsyn. De behöver professionellt stöd för det stora sveket från vuxenvärlden och det ohyggliga de har fått uppleva både i fängelset och utanför fängelsemurarna. Vi kräver att Jila och Bakhtiar frigges omedelbart från fängelset. Jila måste få tillbaka sitt barn om hon önskar det. Eftersom Jila och Bakhtiar har förskjutits från familjen och pga en uppenbar risk för hedersmord är dessa barns trygghet och säkerhet inte garanteras i Iran.

Barnen Först uppmanar alla barnrättsorganisationer världen över om stöd i detta ärende. Glöm inte Jila och Bakhtiar. Ta kontakt med oss för mer information. ■

Barnen Först

Ordf. Soleyman Ghasemiani

Barnen Först
Box 69
424 22 Angered

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99
barnenforst@spray.se
www.barnenforst.se

OBS!

Vi har ny adress!

www.barnenforst.se

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org